

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 598/2016
08.02.2017. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Рудин Лагунцић, адвокат из ..., против тужене „ББ“ ..., Филијала ..., чији је пуномоћник Јелена Мустечић, адвокат из ..., ради раскида уговора о девизном депозиту и исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2232/15 од 05.11.2015. године, у седници одржаној 08.02.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2232/15 од 05.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 2189/13 од 28.04.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је примарни тужбени захтев којим је тужилца тражила да се раскину уговори о девизном депозиту грађана и то уговор од 06.05.2010. године, закључен између ВВ из ... и тужене и уговор од 10.05.2010. године закључен између тужилце и тужене банке, које је у има и за рачун тужене, потписао и оверио печатом тужене ГГ, радник тужене, те да се обавезе тужена да тужилци плати 12.500 евра са домицилном каматом почев од 06.05.2010. године до исплате, као и 17.300 евра са домицилном каматом почев од 10.05.2010. године до исплате. Ставом другим изреке одбијен је и секундарни тужбени захтев којим је тужилца тражила да се пониште уговори о девизном депозиту грађана и то уговор од 06.05.2010. године, закључен између ВВ из ... и тужене и уговор од 10.05.2010. године закључен између тужилце и тужене банке, које је у има и зарачун тужене, потписао и оверио печатом тужене ГГ, радник тужене, те да се обавезе тужена да тужилци плати 12.500 евра са домицилном каматом почев од 06.05.2010. године до исплате, као и 17.300 евра са домицилном каматом почев од 10.05.2010. године до исплате. Ставом трећим изреке делимично је усвојен терцијални тужбени захтев и обавезана тужена да тужилци на име накнаде материјалне штете плати 12.500 евра са домицилном каматом ближе одређеном овим ставом изреке, почев од 06.05.2010. године до 25.12.2012. године, а за период од 25.12.2012. године до исплате законску затезну камату, те да јој плати и 16.620 евра са домицилном каматом ближе одређеном овим ставом изреке, почев од 10.05.2010. године до 25.12.2012. године, а за период од 25.12.2012. године до исплате законску затезну камату. Ставом четвртим изреке одбијен је, као неоснован, део тужбеног захтева

преко досуђених 16.620 евра до тражених 17.300 евра, као и захтев за исплату домицилне камате на досуђене износе од 12.500 евра и 16.620 евра, за период од 25.12.2012. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове поступка од 375.650,00 динара са законском каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2232/15 од 05.11.2015. године, ставом првим изреке, жалба тужене је делимично усвојена, па је првостепена пресуда преиначена у усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима, тако што је обавезана тужена да тужиљи уместо камате досуђене на износ главног дуга од 12.500 евра плати камату по стопи коју прописује Европска централна банка за период од од 06.05.2010. године до 24.12.2012. године, а за период од 25.12.2012. године до исплате законску затезну камату прописану за износ дуга који гласи на евре, све у динарској противвредности по курсу по ком пословне банке у месту и на дан плаћања плаћају евро, као и да јој уместо камате досуђене на износ главног дуга од 16.620 евра плати камату по стопи коју прописује Европска централна банка за период од од 10.05.2010. године до 24.12.2012. године, а за период од 25.12.2012. године до исплате законску затезну камату прописану за износ дуга који гласи на евре, све у динарској противвредности по курсу по ком пословне банке у месту и на дан плаћања плаћају евро, док је у преосталом побијаном делу првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 395. ЗПП, ради решавања правног питања од општег интереса, новог тумачења права и уједначавања судске праксе.

Решењем РЗ 14/16 од 17.03.2016. године, Апелациони суд у Новом Саду није предложио Врховном касационом суду да одлучи о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, налазећи да за то нису испуњени услови из члана 395. ЗПП.

Оцењујући дозвољеност ревизије тужене, применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У конкретном случају тужба ради раскида и поништаја уговора и исплате, поднета је 15.12.2011. године, а вредност побијеног дела предмета спора је 29.120 евра. Поступак је правноснажно решен, односно другостепена пресуда је донета 05.11.2015. године.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), који регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.5.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску

противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано и новчано потраживање, у коме је правноснажна одлука донета после 31.05.2014. године, а вредност побијаног дела предмета спора је испод 40.000 евра, односно испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић